

Sygn. akt IV KK 580/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2021 r.,
sprawy **D. P.**
dot. wyroku łącznego
z powodu kasacji obrońcy
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 2 lipca 2021 r., sygn. akt VI Ka [...],
zmieniającego wyrok łączny Sądu Rejonowego w T.
z dnia 24 marca 2021 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić D. P. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T., wyrokiem łącznym z 24 marca 2012 r., na podstawie art. 85 § 1 i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 81 ust. 2 ustawy z 19 czerwca 2020 r. – Dz.U. z 2020 r., poz. 1086 (dalej: Tarcza 4.0) połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności w rozmiarach 5 miesięcy (wyrok z 30 lipca 2019 r., VII K [...]/19), 2 lat i 6 miesięcy (wyrok z 16 stycznia 2020 r., II K [...]/19, który uprawomocnił się z dniem 7 lipca 2020 r.) oraz 5 miesięcy (wyrok z 28 października 2020 r., II K [...]/20) orzeczone przez Sąd Rejonowy w T. i wymierzył D. P. karę łączną 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności; w pozostałym zakresie (chodziło o 5 wyroków zapadłych do 24 maja 2016 r.) umorzył postępowanie wobec braku warunków do wydania wyroku

łącznego. Sąd Okręgowy w K. – po rozpoznaniu 2 lipca 2021 r. apelacji skazanego i obrońcy podnoszących jedynie zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k. – utrzymał w mocy pierwszoinstancyjny wyrok łączny w zaskarżonym zakresie, korygując jedynie orzeczenie wydane na podstawie art. 577 k.p.k.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca z urzędu, zarzucając rażąco i mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia obrazę prawa materialnego, tj. art. 81 ust. 1 i 2 Tarczy 4.0, polegającą na połączeniu kary prawomocnie orzeczonej przed 24 czerwca 2020 r. z dwiema karami prawomocnie orzeczonymi po tej dacie, podczas gdy nie było to dozwolone. W konsekwencji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Rejonowy w T. w pisemnej odpowiedzi na kasację zażądał jej oddalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna - i to w stopniu oczywistym.

Sposób zredagowania kasacji wymagał zdecydowanej krytyki. Abstrahując od rzucającej się w oczy niekonsekwencji co do zakresu zaskarżenia (w części wstępnej obrońca zadeklarował zaskarżenie wyroku w całości, a w zarzucie skoncentrował się tylko na części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej), trudno nie wytknąć skarżącemu – co trafnie dostrzegł w odpowiedzi na kasację prokurator – że w istocie zignorował normę wyrażoną w art. 519 k.p.k. Ujmując rzecz zwięźle: skoro zaatakował zaakceptowanie przez Sąd odwoławczy koncepcji przyjętej przez Sąd *a quo* – i to w sytuacji, gdy Sąd *ad quem* rozpoznawał apelacje wniesione jedynie co do rozmiaru kary łącznej – to winien był zarzucić instancji odwoławczej, iż nie orzekła poza granicami zaskarżenia pomimo zaistnienia ku temu podstawy z art. 440 k.p.k.; zatem powinien był wskazać jako naruszony art. 433 § 1 k.p.k.

Przechodząc do zasadniczej kwestii podniesionej przez autora kasacji – dostrzegając zarazem, że lansowana przez niego interpretacja art. 81 ust. 1 i 2 Tarczy 4.0 w istocie kolidowała z interesem D. P., a tym samym z nakazem wyrażonym w art. 86 § 1 k.p.k. – należało zauważyć, że o ile wykładnia wskazanego przepisu Tarczy 4.0 mogła w czasie sporządzania kasacji i prokuratorskiej odpowiedzi na nią nastroczać wątpliwości, o tyle w późniejszym

okresie, ale przed rozpoznaniem kasacji, zostały już one rozwiane. Chodziło o to, że w dniu 13 października 2021 r. Sąd Najwyższy w składzie 3 sędziów, procedując w trybie art. 441 § 1 k.p.k. (I KZP 2/21), przekonywająco wykazał, że przepisy art. 81 ust. 1 i 2 Tarczy 4.0 nie wyłączają stosowania art. 4 § 1 k.k. w sytuacji, gdy tylko jedna z kar, których połączenie sąd rozważa w postępowaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego, została prawomocnie orzeczona do dnia 23 czerwca 2020 r. albo po tej dacie. Sąd Najwyższy orzekający w niniejszej sprawie w całej rozciągłości akceptuje ten pogląd.

W rozpoznawanej sprawie pozostawało oczywiste, że w wypadku podzielenia stanowiska obrońcy, gdyby kara orzeczona wyrokiem z 30 lipca 2019 r. nie mogła zostać objęta węzłem kary łącznej, skazany miałby do odbycia – przy założeniu zastosowania pełnej absorpcji – 2 lata i 11 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast w razie przyjęcia odmiennego podejścia, gdyby wszystkie 3 kary jednostkowe podlegały łączeniu, miałby do odbycia – również przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji – 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Rozwiązanie drugie jawiło się jako ewidentnie korzystniejsze dla skazanego.

W tym stanie rzeczy Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko oddalić kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Pobyt skazanego w zakładzie penitencjarnym legł u podstaw decyzji o zwolnieniu go od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne (art. 624 § 1 k.p.k.).